



ŽELIVÁČEK 2002



## **Pátek 28. 6. 2002 Lišky**

V Praze na srazu došlo k malému zpoždění a tak táborníci dorazili až v půl sedmé večer. Mezi velkými děvčaty došlo k některým změnám v umístění do družin.

Když se naše Lištičky částečně ubytovaly, šly jsme si za hráz k lesu zahrát pár seznamovacích her. Každá si zamotala ruce jako slon a musela se s ostatními pozdravit a představit. Pak se holky bez mluvení seřadily do zástupu podle začátečních písmen svých křestních jmen. Hned se seřazování ujala Monika Týfová a holky srovnala do latě. Pak Terežka uvedla hru, kde si holky malovaly svoje erby, o kterých jsme si následně povídaly. Tak jsme zjistily, co kdo má za zvíře, co má rád a čeho se bojí. Většina Lišek má nejradyji pizzu, má doma králíka, nebo psa a oblíbená zábava je basket nebo se dívat na svého chlapce. Nakonec jsme si prošly tábořiště, abychom věděly, kde se čistí zuby a kde dostaneme jídlo. (Hanka Chmelíčková)

## **Pátek 28.6. Vlaštovky a Orlíci**

Na kraji tábora se uhnízdlily hned dva druhy ptactva – Orlíci a Vlaštovky. Začali poletovat po tábořišti a všechno nové prozkoumávat. Večer objevili tajné místo v lese, kde se schovávají Strašidla z celého Šervůdského lesa. Strašidla si stěžovala na vojáky, kteří ruší jejich klid a ničí jejich příbytky. Jeden voják se dokonce z lesa vynořil a zahnal děti spát, i když to zpočátku vypadalo, že poženou děti jeho. (Kamča Schaferlingová)

## **Pátek 28.6. Medvědi**

Medvědi zahájili pobyt seznámením se zázemím tábora. Pod vedením Ondřeje Kubarta a za jeho odborného výkladu nejprve obešli sociální zařízení tábora. Dále pokračovali okolo štípařny a přes hráz zavítali do sauny, kde byli svědky místa hygieny pro otužilé. Nakonec si ještě prohlédli, kde mají stany jejich vrstevnice.

Vlci se hned také jali seznamování s táborem. Samozřejmě, že staří mazáci musí před nováčky dělat frajery, a tak se stalo, že Kuba Nedvěd, hned jako první, když chtěl ukázat, jak se chodí přes potok, uklouzl a hned byla legrace. (Mikuláš Burgr)

## **Sobota 29.6. Vlaštovky a Orlíci**

Strašidla nás žádají o pomoc. U korytka na čištění zubů jsme si přečetli zprávu od Lesního skřítky Bukovce. Přál si, abychom mu vystavěli nová obydlí, neboť jim vojáci rozbořili jejich skrýše. Úkol byl zdárně splněn a skřítek nám za odměnu

schoval do lesa notýsky. Hráli jsme na šiškové ostrostřelce a pak se vraceli do tábora přes Lihovar a Kopaniny. Odpoledne nás potrápilo počasí a pořád nás zahánělo pod plachty. Přesto jsme změřili své síly a zdolávali lanové lávky, které pro nás připravil Pája. Zahráli jsme si na hřišti ringo, přehazku a stříhanou. Na večerní táborák jsme se vypravili v dobových kostýmech a všem to moc slušelo. Táborák byl přerušen vpádem posla, který oznamoval vypálení další vesnice a zval nás do ležení Robina Hooda. Tam se jeho družina cvičila v šermu a očekávala tajnou zprávu. Ta se brzy dostavila na rychle letícím sípu, který se zabodl do stromu. Příložená zpráva hlásala, že třetího dne příštího týdne přijíždí lonvoj. (Kamča)

## Sobota 29.6. Sojky

Ráno bylo kruté. My zhýčkané laskavým buzením od maminky jsme zažily velký šok. Do našich teplých spacáčku nám vlezl strašlivý budíček, který troubil (strašlivý) Honza Kolomazník. Vylezly jsme před stan. Někteří běželi na rozcvičku, někteří k potoku a někteří lenoši rovnou ke korytům. Po nutné ranní hygieně jsme pojedli výbornou snídani, kterou tvořila vánočka a kakao. Po snídani nás čekal první ranní nástup a také první udělení vlajky čistoty. Potom měly družiny libovolný program. My jsme šly do Pentagonu hrát hry. Odpoledne na nás čekal výborný oběd v podobě těstovin a guláše. Akorát začalo pršet a tak jsme se museli na první táborový oběd schovat. Po obědě následovala menší siestička a pak pro změnu odpolední program podle družin.

My jsme šly na seník u Kopanin a pěkně tam dováděly. Potom se přiblížil večer a na nástupu jsme se dozvěděli, že dneska večer bude táborák. Šastny jsme se rozprchly na večeri. Potom asi ve 21.00 jsme byli svoláni trubkou k táboráku. U táboráku jsme si zazpívali pár písniček, k svátku ještě Sojky řekly Pavlovi Kujanovi pěknou básničku. Pak jsme opět zpívaly. Až do jedné písničky vletěl vystrašený zbojník a řekl nám, že vypálili další vesnici a že hned máme jít za Robinem Hoodem. Šli jsme po ztemnělé hrázi až k potoku. Tam byla středověká vesnice. Přátelé Robina Hooda, kteří byli ve vesnici, spolu z legrace bojovali. Ale velice nás mrzelo, že tam nebyl Robin Hood. Robin Hood nám poslal znamení v podobě šípu, na kterém byl připevněn vzkaz. Na vzkaze bylo napsáno – to v momentální době nevím, ale vy si to domyslíte (napsala autorka, ne Robin do vzkazu). Pak jsme si ještě zašli k táboráku na pár písniček. A pak v potměném táboře, který byl osvětlen jen loučemi, jsme spokojeně usnuli. (Žůža Vojáčková)

## Sobota 29.6. Lišky

Ráno jsme se probudily, byla veliká kosa. Při snídani byla legrace zvláště u stolu Lišek. Dopoledne jsme šly do lesa hrát Sardele (obrácená schovka). Sardele Eva

a Dáda byly skvěle zasardelené, ale Káťu Kolouchovou bylo vidět už z dálky. Pak jsme na zadní louce poslepu hledaly svého zvířecího partnera pouze po zvuku aby se společně mohly nalodit na Noemovu archu. Zoufalá Terka Opelková nevěděla, jaký zvuk vydává slon a tak zůstala dlouho nenalezena. Pro lepší seznámení a také trochu na popletení jsme zahrály „Já pane zde pane“. Konečně jsme našly posekanou louku, aby z nás navigátorka Kačka Kolouchová udělala letadla v mlze a my jí musely se zavázanýma očima podle písnotu najít. Helča zase klasickou honičkou na červený a modrý uvedla povídáním o tom, co si zabalit na puťák. Když řekla, že si mají vzít modrou bundu, začaly modří honit červený. Snad jediná nepolapená za celou hru byla Bára Němcová. Pak si holky vyzkoušely slepý běh proti živému řetězu. Udržet rozběhnutou Evu Kočišovou, která je o tři hlavy větší než vedoucí, byl opravdu nadlidský výkon, ale přesto jsme to dokázaly. Při přesunu do tábora jsme v lese zahrály klasickou Škatulata batulata. Terka Opelková si roli vyvolávače oblíbila natolik, že ve středu byla dvakrát častěji než ostatní. Odpoledne stejné jako medvědi. (Monča Týfová a Hanka Chmelíčková)

## Sobota 29.6. Medvědi

Medvědi se hned ujali zodpovědného úkolu, tedy přípravy táboráku, který byl naplánován na dnešní večer. Pod zkušeným vedením družinového vedoucího Ondřeje Kubarta měli sice všichni jen slabou motivaci, ale nakonec se všichni odebrali do lesa pro klády, chraští i soušky, aby si večer mohl celý tábor společně zazpívat. Jakmile stála na táborovém kruhu dostatečně vysoká hranice, vydali se pracovití Medvědi do štípámy, aby na zítřejší kuchyňskou službu připravili dostatek dříví. Sekery se chopili nejen známé firmy jako Vojtěch Kolomazník, Jonáš Hecht či Petr Kujan, ale výborně se vedlo například i Michalovi Hrubému, který je letos na táboře v Lukavci poprvé.

Odpoledne Medvědi zamířili spolu s Liškami nejprve do dolního cípu „elka“, kde si zahráli pár seznamovacích her, aby se seznámili nejen děti v družinách, ale také družiny navzájem (chlapci s děvčaty:). Zahráli si hru, kdy se neustále vyptával kapitán lodi, kdo vypil čtyři sudy s kořalkou a děti museli krádež svádět na někoho jiného. Když někdo obvinil někoho, kdo už ze hry vypadnul, byl hned shledán opilým, tím pádem i vinným a tedy vypadnul ze hry. Jakmile si všichni alespoň trochu pamatovali jména ostatních, vydaly se obě družiny společně do lesa kousek nad Koníka, kde si zahráli hru na sestavování tajenky. Všichni se rozdělili do čtveřic, kdy každá čtveřice se poté ještě rozdělila na 2 dvojice, většinou kluk – holka. Každá tato dvojice se za ruce svázala šátkem a poté běhala po lese a hledala lístečky, které byly součástí tajenky. Většinou hra vypadala tak, že kluk za sebou tahal svou slečnu a ta za ním jenom vlála po lese. Poté, co všichni vyluštili tajenku, se vydali do pentagonu, kde si Ondřej připravil hru ku procvičení morseovky. Postavil trať,

kde vždy asi po dvaceti metrech visel na stromě lísteček s jedním písmenem a morseovkou k němu. Byly opět čtyřčlenné skupinky a opět v každé dvě dvojice. Tentokrát však nebyly svázané za ruce, nýbrž jeden z dvojice měl zavázané oči. Dvojice vždy doběhla pro jedno písmeno, vrátila se zpět, zapsala jej na papírek a vyběhla druhá dvojice. Někteří větší kluci nosili druhého (slepého) v náručí, například Petr Kujan, který se svou svěřenyní Dádou Součkovou zakopnul a oba spadli do trávy. (Mikuláš)

## Sobota 29.6. Vlci

Po vynikající snídani (vánočka s kakaem) jsme se rozdělili na 2 party. Jedna část kompletovala malým dětem stany na puťák a druhá stavěla volejbalové hřiště. Po takto namáhavé práci jsme si šli zahrát na louku za potokem přetahovanou o lano a pak Král vysílá své vojsko. Naprosto nejlepším útočníkem byl Martin Volf, který svým výrazem v obličeji a stylem běhu dokázal roztrhnout skoro každého.

Po poledním klidu jsme ještě dopravní cestu vedle postaveného hřiště a vyrazili do Kopaninského lesa. Tam jsme hráli Provázky, Rozdupku a Trojnožku. Nakonec ještě Provázky. Ke stromu se ale postavil Martin Procházka a my jsme mu zavázali oči. Ještě chvíli jsme kolem něho poskakovali, ale pak si vzali všechny věci a potichu upalovali z lesa k vesnici. On asi ještě 10 minut chodil a ptal se, jak vůbec je velkej ten kruh... Nakonec jsme se všichni na kraji Kopanin sešli a celí unavení se vydali do tábora na večeři. (Martin Procházka)

**Jídelníček:** vánočka a kakao, zeleninová polévka, vepřový guláš a těstoviny, chléb s máslem a uzeným sýrem. Svačiny, druhá večeře pro ty co mají hlad.

## Neděle 30.6. Vlaštovky a Orlíci

Po ranním čištění zubů jsme objevili zprávu od Dopisníčka Tichého, který si přál, abychom vyrobili více květinových papírů a on nám mohl zasílat zprávy od Strašidel. Každý, kdo se umyl ve vaničce, zkusil si vyrobit vlastní papír. Po obědě jsme se plížili po lese, maskovali v poli, hráli Rozdupku a Škatulata. Oktáva Rebeka nás pozvala na setkání s Čarodějem Motalem, které se mělo konat za soumraku u potoka. Čaroděj byl velký popleta, ale prozradil nám, že potřebuje naší pomoc při záchraně Strašidla Dlouhokrského, které je potřeba zviditelnit. (Kamča)

## Neděle 30.6. Medvědi

Opět jsme se probudili do nového dne. Jelikož je neděle a včera byl táborák, vstáváme až v osm hodin, takže alespoň trochu jsme si přispali. V kuchyni už na nás čekaly chleby s marmeládou od družiny Medvědů, které samozřejmě všichni dostali až po ranní hygieně.

Jelikož už byla konečně hotová nová vlajkokláda, donesli ji vedoucí na táborové náměstí a rozhodli, že ji postavíme. Všichni se hned začali předhánět v nejrůznějších radách, jak to provést co nejjednodušeji, ale nakonec zvítězil nápad Houby a Buchara, kteří prohlásili, že to musíme udělat tak, jak na divokém západě vztyčovali telegrafní sloupy. Svázali dvě tyče z tee-pee a pomocí nich dostali špičku sedmnácti metrové vlajkoklády co nejvýše. Ostatní poté tahali za dvě dlouhá lana a všemi silami jsme nakonec obrovský kolos dostali do připravené díry v zemi. Ukotvení a vyrovnání už byla hračka, takže zanedlouho se ve vzduchu pohupovala vlajka, která však je letos vzhledem k délce vlajkoklády neúměrně malá.

Jakmile vlajka vlála, rozešli jsme se za svou prací, které bylo požehnaně. Muse-li jsme společně s družinou Lišek zkompletovat stany, jelikož zítra odcházíme na puťák.

Když nám dostatečně vyhládlo, čekala nás v kuchyni čocka naší výroby, po které jsme se šli všichni natáhnout raději před stany, abychom ve stanech neměli nadměrný smrad.

Polední klid probíhal velmi volně, ale před třetí hodinou jsme byli svoláni nástupem na hru (Davidovu etapku)- boj na kládě. Hra to byla jednoduchá. Spočívala v tom, že přes potok kousek nad saunou, kde vedoucí postavili malou hráz, vedla kláda. Každá družina se rozdělila na dvojice a tato dvojice šla vždy proti sobě. Museli se na kládě vyměnit tak, aby se ani jeden z nich nenamočil. Pokud se jeden namočil, měli místo dvou bodů jen jeden, pokud spadli do vody oba, neměli ani bod. Zezačátku téměř všichni používali stejnou strategii, tedy že jeden se skrčil a druhý přes něj přešel. Snad až na Vojtěcha Kolomazníka, který šel proti Danielovi Součkovi, Daniela do vody shodil a měl to alespoň za jeden bod. Chudák Daniel se koupal v potoce a ještě hodnou chvíli nevěděl, co se vlastně stalo. Po dětech přišli na řadu vedoucí a instruktoři. Láďa Uzel a Lukáš Klicpera přišli s údajně zcela úžasnou metodou, ze které jsme však viděli jen to, jak se proti sobě na kládě rozeběhli, uprostřed se srazili, objali se kolem pasu a společně spadli do vody. Dodnes nikdo neví, co měli vlastně v plánu, ale každopádně se všichni dobře bavili.

Někteří zmáčení, jiní suší, jsme se vydali zpět do tábora, abychom se zregenerovali po náročné soutěži. Odpočinek však záhy přerušila Hanka, která se rozhodla uspořádat softbalový zápas na zadní louce. Ihned si všichni začali zkoušet rukavice a odpalování a po půlhodině seznámení s pravidly se už mohlo hrát. Postupně se k nim přidali i někteří z jiných družin, jelikož probíhala průběžná očista Medvědů a Lišek v táborové koupelně, takže za sebe koupající se vždy hledali náhradu.

Večeře přerušila stále divočejší zápolení dvou týmů, a tak se všichni odebrali na jídlo. Nasycen už nikdo nechtěl znovu hrát, takže jsme se věnovali jen mírným činnostem na táborovém náměstí či kartám ve stanech. Kolem deváté hodiny jsme konečně letos také stáhli vlajku a se západem slunce jsme usínali. (Mikuláš)

## Neděle 30.6. Lišky

Dopoledne nás čekalo úmorné poučování o stavbě stanů. Dáda Součková velela nad stavbou stanu Elišce, Jitce Klocové a Lucce Klocové. Vypadalo to, že stan asi nepostaví. I přes velké motání, míchání tyčí a jiné obtíže se nám přece jen podařilo stany zkompletovat a ztráty byly jen malé – a to chybějící kolíky, které jsme doplnily velkými hřebíky. Ještě před obědem jsme si zahrály ringo a různé hry na louce. Odpoledne jsme se před putováním řádně vymydlyly, abychom nedělaly ostudu. Celé odpoledne nám pak zabralo balení, které jsme stejně nedokončily, jelikož dotazů, připomínek a chyb bylo mnoho.

V podvečer se konala etapka. Všichni jsme se přemístili k potoku v plavkách, nebo něčem, co si můžem namočit. Někteří si věřili natolik, že se ani nepřevlékli. Příběh Robina Hooda začíná vlastně tak, že se seznámil s Malým Johnem. Ale nebylo to obyčejné setkání, ale utkání na kládě nad potokem. Nakonec však byli mokří oba dva. My jsme naštěstí až na pár výjimek zůstali suší, jelikož se nekonal zápas na kládě, ale výměna dvou lidí, z nichž každý stál na jednom konci klády. Soutěžilo se po družinách. Každá dvojice dostávala body za to, kolik se jich nenamočilo a za styl obcházení, podcházení, obíhání, překračování, přeskakování a jiných důmyslných variant. Někteří nás pobavili svými pády do vody. Po večeři jsme hrály na louce softball a na náměstí ringo, jak kdo chtěl. (Terka Kujanová)

## Neděle 30.6. Vlci

Ráno, po budíčku, jsme nuceně sprintovali až k dalekému potoku. Zde jsme provedli ústní hygienu. Poté jsme uklízeli a čekali na signál z kuchyně. Tento signál znamená urychlený start do kuchyně na snídani. Zanedlouho nám Vláďa zavelel odchod a šlo se hrát do lesa Rozdupku a Trojnožku. Když jsme se dostatečně potrhali a pomlátili, tak jsme vyrazili do tábora na oběd. (Martin)

**Jídelníček:** chléb s máslem, marmeládou a kakao, plévka ragů, čočka, vařené vejce a okurka, chleba a paštiková pomazánka. Svačiny, druhá večeře pro ty co mají hlad. Dnes jsme odchytili dva medvědy, kteří si dali druhou večeři a nešli si znovu vyčistit zuby. Hanba Medvědům.



## Pondělí 1.7. Medvědi

Odcházíme na puťák spolu s družinou lišek, proto se spoléhám na to, že tyto dny za nás napíše někdo právě z jejich družiny. (Mikuláš)

## Pondělí 1.7. Vlaštovky a Orlíci

Ráno byl budíček v 7:00. Potom byla hygiena a snídaně. Museli jsme vyzkoušet naše stany na puťák a zjistit, kde jsou rozbité. Natrhali jsme březovou kůru a malinové listy a hledali jsme třetí bylinu do lektvaru. Šli jsme po červených fáborkách a luštili tajenky. Došli jsme ke dvěma šifrám a museli najít tajnou ingredienci. Byla to okurka, která roste na smrku. Napsali jsme dopis čaroději a šli jsme do tábora. Potom jsme uvařili lektvar a vypili ho. Po půl hodce jsme šli po stopách. Pod strom jsme dali namočený rohlík a tiše odešli. Pak byl oběd. O poledním klidu hráli Štěpán, Bára a Ája ringo. Po poledním klidu jsme šli hrát různé hry a promáchat si nohy. Pak byla večeře a volno. (Bára Antošová)

## Pondělí 1.7. Vlci

Ráno byla obvyklá hygiena – alespoň pro někoho obvyklá. Následovala snídaně, jak jinak než výborná. Jelikož máme zítra kuchyň, musíme nadělat nějaké ty bedýnky dříví. Ti naši jsou pracanti jako Brno, proto jsme museli nasadit zálohy – Lukáše, Martina a Kubu. Uff, bedýnky by byly a teď vzhůru ku lenošení. Někdo si čte, někdo hraje fotbal, ale jen tak relaxně.

Po obědě musíme jít stavět tee-pee a práce jde od ruky – makáme pro vizi cesty do Lukavce. Povedlo se. Kráčíme ku Lukavci, kde uděláme roční tržbu a zase mažeme zpět. Pro změnu zase zewlujeme a odpočíváme. Rychle sežereme večeři a hajdy na kutě. (Martin)

***Kniha hlídek:*** básnička – Lišky

*Snídaně, oběd, večeře.  
Nejlepší jsou naše kuchyně.  
Houba vaří ze všech nejlíp,  
protože zná recepty nejlíp.  
Lišky pomoc dávají,  
a taky rády pomáhají.  
A když je umyto,  
Lišky mají odbyto.  
(Terka Hamáková – Rachel)*

**Jídelníček:** koláčky a čaj, frankfurtská polévka, smažený květák a brambor, chleba a rybí pomazánka. Svačiny mimochodem moc dobré, druhá večeře pro ty, co mají hlad.

## Úterý 2.7. Vlci

Ráno, po obvyklé hygieně (alespoň pro někoho obvyklé), snídani atd. jsme dostavovali přetěžkou konstrukci tee-pee (to bylo při dešti zase sundáno). A poté jsme stavěli volejbalové hřiště. To se nám povedlo dost rychle.

Po obědě jsme se flákali. Ale nakonec jsme nuceně vyrazili na lov červavých třešní. Spořádali jsme jich velice mnoho – většina lidí měla velké nutkání házet šavle a jiné nechutnosti. Po tomto zatížení jsme museli zase odpočívat až do večere. Závěrem dne jsme opět nečekaně šli spát. (Martin)

**Kniha hlídek:** básnička – Lišky

*Žába  
Na paloučku sedí žába,  
vypadá spíš jako tráva.  
Skoč žabičko přes ty schody,  
a potom skoč do vody.  
Kdo doskočí dál,  
tak bude král.  
(Kateřina Habětínová)*

**Jídelníček:** chleba s máslem, taveným sýrem a kakao, polévka hovězí s kapáním, hovězí maso s rajskou omáčkou, knedlíkem a kompot, míchaná vejce s chlebem. Svačiny, druhá večeře pro ty co mají hlad (večerní rajská to je ňamka).

## Středa 3.7.

Dnes je výměnný den. Ráno odchází Sojky a Vlci na puťák, odkud se pro změnu večer navrací Lišky a Medvědi. Pokud si přečtete zápis z puťáku Sojek a Vlků, zjistíte, proč se vrátili ještě týž den večer zpět.

**Kniha hlídek:** básnička – Medvědi

*V noci roste černá tráva,  
oči ztrácej svoje práva.*

*Barvy kolem jsou černá a bílá,  
měsíc svoje světlo k nám vysílá.*

*Černá je hodně veselá barva,  
zalez bych do stanu jak červí larva.  
Bílá ta je smutnější,  
ale to je vedlejší.*

*Bílá je jako barva papíru,  
co propisce je šitá namíru.  
Černá je barva ve stínech,  
bez stínu by asi každej zdech.*

*Bílá je barva svatební,  
co tě sváže než se rozední.  
Černá, když umíráček zní,  
a ty se odebíráš na cestu poslední.  
Smrt je jako vysvobození!  
(Kulich)*

**Jídelníček:** koláčky a čaj, gulášová polévka, kynuté knedlíky s ovocem, paštiková pomazánka.

## Čtvrtek 4.7. Sojky

Probrali jsme se snídání v posteli... příjemné probuzení. Potom jsme se šli vybalit a škrábat brambory. Do oběda jsme měly spoustu času a tak jsme hrály hry. Krákorá, slyšeli jsme trubku, která nás svolává na oběd. Všichni se rozutekli do jídelny pro polévku a hlavní jídlo.

Odpoledne jsme šli hrát do zadního lesa vlajky. Samozřejmě že vyhráli červení s vedením velkého Kulicha. (Tato informace, že Kulich vyhrál je mylná. – váš očitý svědek) Přišli jsme ztahaní a tak jsme dobrali energii výbornou večeří vařenou Liškama. Po večeři jsme vymýšlely scénku k táboráku. Potom jsme se odebraly do pe-líšků. (Žůža Vojáčková)

## Čtvrtek 4.7. Lišky

Ráno mžouráme nad chleby, které mažeme, jelikož máme kuchyni. Dopoledne je na nás těžký úkol a totiž škrábání brambor. Máme však také trochu času a v dolíku hrajeme hry poslepu. Naše šikovné instruktorky se sice snaží hlídat před námi uvázané uzlovačky, ale je jim to houby platné a místo nás nacházejí neustále sebe

navzájem. Pak se snažíme udržet nožíky a vyřezat si nějaké fešné a nějaké funkční šípy.

Po „o“ jdeme na „ostrůvek“, do „lesíka nad koníkem“, nebo jak tomu kdo říká, a tam hrajeme vlajku s letadýlkama. Vítězí červení, ale dojde bohužel i k pár neshodám v názorech. Pak znaveny po vybíhání a sbíhání kopce klušeme do kuchyně připravovat věcu. Po věce se koná volejbal.

## Čtvrtek 4.7. Medvědi

Ošklivé toť počasí, které nás dnes probudilo do nového dne. Dešťové kapky bubnovaly neúnavně na plachty, a tak byl budíček nakonec posunut až na půl desátou. Báječně vospinkání jsme se vypořádali ze stanů, vyčistili si svůj bělostný chrup a posnídali chleby s marmeládou, které nám namazala družina Lišek. Ihned po ranním nástupu začalo k naší veliké nelibosti škrábání brambor, kterého se však museli zúčastnit všichni. To se nedalo nic dělat.

Jakmile byly brambory oškrábané, rozlezly se jednotlivé družiny po zastřešených částech tábora a bavili se stejně dobře, jako za pěkného počasí.

Kolem poledne konečně přestalo pršet, a tak nám alespoň k jídlu trochu zasvítilo sluníčko. Stále však bylo mokro, takže jsme si polední siestu raději užívali ve svých stanech.

Jaké však bylo naše překvapení, když nás z našeho příjemného rozjímání probudil Honza Kolomazník, který nás na svou hru svolal surově poplachem. Všichni bleskově vyskákali ze stanů a hned bylo nastoupeno. Oznamil nám, že si zahrajeme hru, která se trochu podobala klasické vlajce. Tedy celý tábor se rozdělí na dvě poloviny a každý si naváže kolem ruky fáborek. Jedno družstvo mělo červené fáborky, druhé družstvo zelené. Tyto fáborky symbolizují život. Každé družstvo schová v lese svou vlajku a po odstartování hry se každý snaží najít soupeřovu vlajku. Týmy mohou mezi sebou soupeřit tak, že strhávají protivníkům fáborky z rukou. Kdo nemá fáborek, nesmí nic dělat, jenom si jít na určité místo navázat nový. Které družstvo najde a přinese soupeřovu vlajku, zvítězí. Tato vlajka byla obohacena ještě o to, že někteří měli na břiše připnutu ceduli se svojí hodnotí, tedy kulomet, protiletadlové dělo, tank nebo letadlo. Fungovalo to tak, že kdo neměl nic, mohl strhávat jen těm, kdo také nic neměli. Kulometník mohl na obyčejné pěšáky a na kulometry, protiletadlové dělo nesmělo na tanky a letadlo smělo na všechny. Tím vzniknul ve hře docela dobrý chaos, ale ten určitě nebyl na škodu. Všichni běhali a zápasili do posledních sil, až jsme se před šestou hodinou odebrali zpět do tábora, kde už na nás čekaly chleby s pomazánkou.

Znaveni a nasyceni jsme se uchýlili k mírnějším formám zábavy. Vlci hráli dračí doupě, Medvědi karty, Sojky sušily věci a všichni se těšili, až nás nástup na hru svolá na zpívání do úschovny. Kolem půl desáté jsme stáhli vlajku a už jsme seděli

v úschovně. Zpívali jsme jednu písničku za druhou, které byly ještě prokládány nej-různějšími hrami, jako Na pány a dámy, Ukusování mrkve nebo vtahování bonbónu na provázku do pusy. Při poslední písničce nám ještě Daniel Souček zatancovat Rock´n Roll, ale potom už jsme krátce po jedenácté hodině zalezli do spacáků a spali a spali a ... (Mikuláš)

## **Čtvrtek 4.7. Vlci**

Poněvadž jsme se vraceli z puťáku v pozdních hodinách, tak jsme měli posunutý budíček o více jak hodinu. Váleli jsme se v teple v zadní místnosti. Snídani nám donesli až pod nos a tak jsme vůbec nemuseli vstávat. Celé odpoledne jsme pro jistotu zewlovali a spali. Po obědě opětovný zewl. Až večer jsme stavěli a kompletovali stany. Večeře a spát. (Martin)

Jídelníček: Chleba s máslem a marmeládou, uzená polévka s krupičkou, uzené maso s bramborovou kaší a okurkou, budapeštská pomazánka s chlebem. Svačiny, druhá večeře pro ty co mají hlad zbyla ještě budapešť.

## **Pátek 5.7. Lišky**

V pátek jsme byly s družinou Sojek v Kopaninském lese. Nejprve jsme hrály hru, abychom se seznámily. Někdo začal a řekl „Jsem ukecaná Jiřka.“, další řekl „To je ukecaná Jiřka a já jsem vymaštěná Bětká.“. A tak se k nim přidávaly všechny. Potom jsme se rozdělily na Sojky a Lišky. Asi pět minut jsme se dívaly na kartičky s čísly v kruhu. Se zavázanýma očima jsme hledaly daná čísla.

V táboře jsme se po obědě koupaly ve vaničkách a praly své špinavé prádlo. Vykoupané jsme hrály hru na osobnosti. Každá z nás měla na čele kartičku se jménem osobnosti a musela pomoci dotazů, na něž se dá odpovídat ano x ne uhodnout, kdo je. Před večerkou jsme ještě hrály s Medvědy na náměstí volejbal. Báře se Medvědi smáli a říkali jí sólistka, jelikož stále hrála sama se sebou. (Monika Týfová)

## **Pátek 5.7. Medvědi**

Do nového rána nás v sedm hodin opět probudil Honza Kolomazník a jeho světoznámá trubka. Vyčistili jsme si svůj bělostný chrup a po snídani, od nejlepší družiny tj. Medvědů, si každá družina šla po své práci.

My jsme se celé dopoledne plácali v kuchyni se špinavým nádobím, protože nikdo stále neměl chuť pracovat. Většinou byli zalezlí ve stanech a hráli karty, zatímco jejich vedoucí se je všemi silami snažili nahnat do kuchyně.

Hlas kuchyňské trubky nám oznámil, že naše polední krmě je připravena a že se můžeme s esusy jako o závod hrnout ke kuchyni na špenát. Následující polední klid jsme trávili povětšinou mírnou zábavou ve stanech či v jejich okolí. Odbila třetí hodina odpolední a jednotlivým družinám začal odpolední program.

Opět jsme museli tvrdnout v kuchyni, protože od oběda zbyla spousta nádobí. Celou dobu jsme se těšili, že si po práci zahrajeme s Liškami softball. Když jsme konečně umyli všechno nádobí a poklidili kuchyň, oznámily nám holky, že musejí ještě naštipat dříví na svoji zítřejší kuchyň. Tak jsme jim museli se dřívím pomoci, aby se mohlo co nejdřív hrát. Nakonec jsme naštipali celkem 12 bedýnek dříví, a tak se mohlo jít postavit hřiště, rozdělit týmy a už se hrálo.

Šestá hodina nás všechny prostřednictvím trubky svolala na večerní nástup. Vyslechli jsme program na další den a už jsme se nedočkavě hrnuli na večeři. Večerní čas nám posloužil k zaslouženému odpočinku při kartách či oblíbené knížce. Jen málokdo se honil po táborovém náměstí za míčem, jenom známé firmy (nejmenovaní Jakub Nedvěd a Martin Procházka) se jako vždy prali. V devět hodin nám Bětka Viktorová s Kubou Antošem stáhli vlajku a v deset hodin už tábor usínal. (Mikuláš)

### ***Kniha hlídek:*** básnička – Lišky

*Jaro*

*Když slunce otevře jaro svými klíči,  
za chvíli, chvílinku nám vše vzklíčí.*

*Vzklíčí a vyroste nám úroda,  
jen podívej, už červená se jahoda.*

*I ti ptáci v širém kraji,  
zas za rok k nám přilétají.*

(Zuzana Bürgerová)

***Jídelníček:*** chleba s máslem, sýrem a melta, polévka kmínová, přírodní vepřové se špenátem vejcem a bramborem, obložený chleba. Svačiny, druhá večeře pro ty co mají hlad. Zase jsme chytili tři medvědy, kteří si po druhé večeři nešli vyčistit zuby!

## **Sobota 6.7.**

Ráno po ranní hygieně, snídani, nástupu a škrábání brambor se rozezvučela písňalka: Už jste to slyšeli? Ještě ne? Nad rybníkem zase přelétl drak s dalšími kusy

pokladu v pařátech. Když letěl nad lesem u tábora, upustil nějaké kartičky. Pokuste se je najít, ale nedotýkejte se jich, mohou být jedovaté. To se milí táborníci dozvěděli ze zprávy vyslané morseovkou.

Včera večer vedoucí rozdělili děti do pěti skupinek. V každé skupince byli zastoupeny děti od Vlaštovek a Orlíků až po nejstarší. U každé skupinky byl jako doprovod určen instruktor. Aby byla jistota, že skupinky hledačů pokladu dojdou k cíli, byli instruktoři předem seznámeni přesně, kde jsou kontroly a kam dojít. Dostali mapy, podle kterých měli jít, protože ve zprávách byly odkazy na tuto mapu. Jak se později ukázalo, bylo opravdu nutné seznámit instruktory s trasou, jinak by děti šly do školy v říjnu.

Mimo dětských skupinek se za pokladem vydala silná skupinka vedoucích vedená Hankou Chmelíčkovou, která vzhledem k obsazení (Ondřej, Káfik, Patrik apod.) nebyla bez šancí. Další silná skupinka byly zdravotnice Alžběta II. a Tereška L. spolu s Janou F., Veronikou U. a Nikol. Cestou však tvrdily, že zdravotnice musí chodit poslední a poskytovat první a poslední pomoc těm co odpadnou. Docela by se jim dalo věřit. Šly převážně poslední. Pouze zlí jazykové tvrdí, že několik telefonátů jak dál možná naznačuje, že poslední nešly, aby zachraňovaly.

Před cestou se všichni zastavili pro svačinu v kuchyni. Na dotazy jaké věci si mají vzít sebou se dozvěděli, že mimo povinného pití a pláštěny co chtějí. Stany, spacáky, žebřík, příručky, buzolu, baterky. Vzali si docela rozumné věci, pouze žebříku se vysmívali a jak zjistili později, hodil by se.

Z tábora se skupinky po vyluštění morseovky vydávaly dvěma směry. První šli do lesa u krmelce – nutno podotknout, šli špatně. Druzí šli do lesa u dolíku. Okolo dolíku bylo na stromech 35 kartiček. Na každé kartičce byl nakreslený obličej se jménem některého z táborníků a písmenkem. Některé skupinky si dokonce obličej překreslovaly. Nakonec všem došlo, že je třeba písmena poskládat dle nějakého klíče. Tím bylo pořadí stanů v táboře. Proto po opsání jmen a písmen skupinky zamířily zpět do tábora a tam zprávu sestavily dle seznamu „bodování pořádku“. Vedoucí po vyluštění vyběhli do špatného lesa. Když to zjistili, posilnili se a rychle se přemístili. Ondřej princip rychle pochopil a šel lesem a z obou stran se ozývala jména s písmeny. Rychle dohnali ztrátu a přečetli si: Vemte si vše co potřebujete na hledání pokladu a hledejte u nejbližší autobusové čekárny.

Na autobusové čekárně postupně všichni našli obrázek draka a dohledávku z modrých korálků. Je pravda, že se korálky nehledaly nejlépe a tak se několika skupinkám podařilo tuto zprávu přeskočit. Měly štěstí, že další zpráva byla v Kopaninách, kam směřovala dohledávka. Ti, co zprávu našli, si mohli přečíst: **STRÁŽE! STRÁŽE!** – Úžasná zeměplocha Terry Pratchett

*Zajímalo by mne, do jaké velikosti může takový bahenní drak dorůst? No pokud si pamatuju, tak Srdcoples Spárodrap z Ankhu měřil něco ke dvěma loktům, to je necelých šest pídí v kohooutku, zamyslela se lady Berankinová. Asi sto deset centimetrů, vysvětlovala mu trpělivě. A větší nejsou? U všech všudy, ne! Srdcoples byl*

svým způsobem hříčka přírody. Většina z nich není větší než tři a půl píde. To ovšem platí jen pro kohouty. Slepice jsou o něco menší.

Kapitán Elánus byl odhodlán nevzdat se. Předpokládám, že kohout je dračí samec? Jen když dosáhne dvou let. Do devíti měsíců je to sedák, pak dýmák a až do čtrnácti měsíců, pak se mu říká laločník.

Kapitán Elánus poslouchal proud informací. Jak spolu samci zápasí plameny, ale v období hnízdění jsou schopny ze sebe vydat plamen jen slípky.

Plamen že vlastně vzniká vzplanutím směsi bioplynů a slípky jej potřebují k přihřívání vajec, která ke svému vývoji potřebují skutečně vysokou teplotu, a tak zatímco slípky přihřívají vejce, samečci shánějí palivové dříví.

Více se o dracích ale dozvíte v knize *The Unlosded Dragon* (Drak kouzla zbavený) Ti dnešní draci jsou ale kulturní stvoření. Pokud jste pečlivě četli text, tak v Kopaninách se o tom jistě dozvíte víc.

Cestou do Kopanin se některé skupinky snažily získat náskok tím, že vychvalovaly třešně, které tam rostou, ale většina poznala, že jde o lest a pokračovala dál. V Kopaninách zpočátku skupinky nevěděly co hledat, pak však se jim začal zdát podezřelý text na plakátech, které byly vyvěšeny ve vesnici:

*Mimořádné představení kočovné divadelní skupiny*  
**„MLADÍ A BEZMOCNÍ“**

• Robert Fulghum •

## VE SKŘÍNI JE DRAK

*Se koná v sobotu 13. 7. ve 20,00 u zvonice.*

*Vstupné dobrovolné • Židle sebou*

*režie: Hanuš Lhoták*

*princezna: Ema Dervišová*

*drak: Evžen Jirků*

*král: Tomáš Erben*

*princ: Uršula Kadeřábková – Ulmannová*

*rádcové: Lenka Nováková, Yveta Veselá a Eva Slabá*

*zbrojnoši: Tomáš Adam, Radek Erb, Oldřich Bárta*

*kostýmy: Olina Radová – Erbová*

*Po začátku představení nebude nikdo do hlediště vpuštěn*

Někomu to došlo dříve, někomu později a někdo si může teď přečíst, co bylo na plakátu.

Jak se ukázalo, chození podle mapy není tak snadné. Jedna skupinka se dokonce nepodívala do mapy a ptali se domorodců na Starou oboru. Ti je posílali po-



chopitelně jinak než je nápis Stará obora na mapě. Katka, která tuto skupinku vedla, nedala ani okem mrknutí najevo, že půjdou špatně. Ta má ale nervy, že jim to neprozradila.

Nakonec postupně kůlnu ve Staré oboře našli. Na kůlně byl nakreslený drak a dohledávkový korálek. Po korálcích došli všichni postupně k místu, kde byla zpráva. Zpráva byla hezká. Na papíře bylo asi 80 čtverečků. V každém čtverečku bylo uprostřed písmeno a okolo většinou čtyři různé značky. Dříve či později všechny napadlo, že je třeba čtverečky složit tak, aby sousední značky byly stejné a pak přečíst text: Asi kilometr na sever odsud podtéká potok, který teče do rybníku Stupník, silnici.

Většinou sebou do lesa nůžky moc lidí nenosí. Když jedna skupina nožem pracně rozřezala polovinu zprávy, jakýsi člen, který pochopil o co jde řekl: „Proč neřeknete, já mám sebou nůžky“, místo díky byl málem bit. Jonášem vedená skupinka text složila, nenapsala si jej a rozházela. Naštěstí k rybníku Stupník na rozdíl od zdravotnic nešli a zprávu složili podruhé.

Lesní silnice je v tomto místě na vysokém náspu a potok ji podtéká velkou trubkou. Uprostřed této trubky byla umístěna zpráva. Ke zprávě se dalo vcelku pohodlně dostat trubkou po proudu. Kdo se snažil proti proudu, viděl zařízení měřící a zapisující průtok na papír, ale ke zprávě se nedostal pro velký stav vody nadržené hrází u měřícího zařízení. Ve zprávě se četlo dle klíče „326“ napsaného v trubce každé třetí, druhé, šesté, třetí ... písmeno. Kdo zprávu vyluštil, mohl si přečíst: pokračujte dál po silnici až na křižovatku.

Na křižovatce si hledači pokladu mohli přečíst: před chvílí jste minuli po pravé straně mohylu draka Braka, který zde zahynul. Na vrcholu mohyly stojí strom. Když půjdeš podle azimutu 98° tolik kroků kolik je Benovi let, možná že najdeš. Našli všichni. V dopise byla šifřička ve které bylo třeba doplnit chybějící čáry a dalo se přečíst: Křižovatku přejdi rovně a pak dál až ke křížku.

Počasí se pomalu zlepšovalo a sluníčko začalo pálit. Naštěstí cesta vedla skoro stále ve stínu stromů. U křížku les končí a začíná třešňová alej. Mnozí proto místo hledání zprávy nejprve ochutnali. Zprávu našli na vysoké lípě. Někteří na lípu vylezli, někteří ji shodili klackem. Zpráva byla většinou dětí a některým vedoucím známá šifra podobná zlomkům. Po mechanickém luštění přerušovaném třešněmi si přečetli: Hledej školu ve Zhoři, o cestě ke draku něco napoví!

Třešňovou alejí všichni došli okolo hřbitova ke kostelu ve Zhoři. Vedle kostela byla stará česká škola se starým nápisem pod oprýskanou omítkou Schule – Škola, nad dveřmi. Ve škole byli hodní lidé a tak si mohli všichni doplnit zásoby vody. Po osvěžení vodou se lépe hledala zpráva kudy k pokladu draka Šmaka. Na okapové rouře byl tento text: NDARSADKRMAEKL MZEILZVEENLAKOODU LHEUTBEULANVASVEYCCHHNOYDSKNREYDDNNEIBKOU JLEEATSEPLOANSKIOPUUSLNKUILLTOOMJEETVRSUAA KTRAIMZPIRKIOSPTOADLN NIAKHARNAIZAI.

Jako první k této zprávě došla skupinka pod odborným dohledem Honzy Kol. Honza jim nějak pozapomněl dát mapu a tak šli dle jiné mapy k bližšímu rybníku. Druzí byli vedoucí neustále popohánění Hankou a jejím zázračným kořením. Necítili škrábance od malin, nešíkali si třešni ani popálenin od kopřiv. Tak silná byla v nich touha po pokladu, posilněná zázračnou Hančinou esencí. Bohužel neslyšeli ani jaký dělají hluk a tak malí Koloušci opravili kurz a došli na správnou hráz u správného rybníka. (Dle tiskové agentury Kulich press je to pomluva, ale ať to dokážou.)

Na hrázi bylo nutno najít vlasec, který vedl do vody a končil pouzdrem od filmu, ve kterém byl papírek široký asi centimetr a dlouhý asi padesát centimetrů. Koho napadlo papírek namotat na pouzdro od filmu snadno si přečetl: Po napití zamířil k jihu. Na kraji lesa si na chvíli odpočinul.

Na kraji lesa na prvním stromu byl korálek, o kus dál další, pak někdo vylezl na posed a mohl na ostatní zakřičet: „Tady nic není“ až poslední korálek byl u vykotlaného pařezu. V pařezu byl dopis, světe div se, nezašifrovaný s tímto textem: Tak tady pozor, abyste neztratili dračí stopu. Pokračujte po cestě, na nejbližší odbočce zahněte doleva po cestě stále rovně. Když se cesta začne ztrácet, pokračujte stále rovně až k potoku. Pokračujte po proudu potoka až k mostu přes potok.

Po chvíli se cesta začala ztrácet a všude okolo bylo spousta jahod a borůvek. Zároveň se cesta začala svažovat k potoku. Okolo zurčícího potoka rostlo kapradí, zpívali ptáci létali lumčící a šuměly stromy. Prostě poezie. Na toto krásné místo postupně vcházeli skupinky hledačů pokladu. Pošlapaly kapradí, zahnalý ptáky a lumčíky, pouze stromy to přežily.

Zprávu dohledali po žlutých čtverečcích na kopci vysoko nad potůčkem. Únava se začala projevovat. Do kopce se pro zprávu vyškřábali jen někteří silní jedinci. Přečetli si: Dál po cestě vpravo nahoru, do kopce. Na křižovatce s cestou kde je na stromě ptačí budka.

Jak poslední hledač pokladu začal funět do kopce kapradí se začalo zvedat, ptáci začali zpívat a lumčící bzučet.

Do kopce dokonce Honza Mládek nesl Mravenečka. Na křižovatce u ptačí budky našli na stromě Ariadninu niť. Vedla asi ve výšce pět metrů po stromech. Po ní hledači dračího pokladu došli k místu kde našli očekávaný dopis. Nemuseli nic luštit protože v dopisu byl pláněk. Dle plánu se dostali k zapadlé hájovně mezi lesy. Hájny asi celý život dřel aby si na stará kolena bydlel jak jihoamerický latifundista. Prostá bílá budova se střechem pokrytou kanadským šindelem. Na střeše satelit. Stodola na seno. Stáj pro koně. Na zahradě pávi oklovali lampy na anglickém trávníku. Na dvorku terénní micubiši a na silnici renault. Vše pěkně sladěno bratru několik milionů. Před hájovnou dvě ohrady na koně a uprostřed ohrady na hrazení několikrát napsáno: Dál po žluté značce k posedu.

Posed je vzdálený asi sto metrů od hájovny. To Kolouchovi hochy zmátlo natolik, že se vydali k dalšímu posedu. Tento byl moc blízko. Navíc v něm údajně byly vosy (nikdo je pak neviděl).

Kdo vylezl po žebříku našel obrázek draka a tento text: 327 stupňů, 190 kroků. Pro jistotu byl text i na okénku takže nebylo nutno do posedu ani vlézt.

Na určeném místě je patník – trigonometrický bod. Pod kamenem u patníku byla pro každou skupinu zpráva: Cítíte to? Dračí poklad je nedaleko. Zkuste hledat asi ... kroků od Velkého kamene pod azimutem ... stupňů vaší barvu. Každá skupina si vzala obálku s jinými azimuty, vzdáleností a barvou.

Ti co se nepodívali do mapy začali měřit azimut od trigonometrického bodu. Ti co se podívali popošli půl kilometru na sever k Velkému kameni. V lese z ničeho nic velká kompaktní skála. Okolí je rozkopáno dávnými pokusy najít poklad nebo tajnou chodbu, která dle pověstí od skalky vede až do Čechtíc na zámek. Poklady draka Šmaka však byly ukryty přibližně sto metrů od skalky. Pokud hledači ušli ve správném směru správný počet kroků našli barevnou bavlnku a poblíž ní zahrabaný poklad.

První poklad našli vedoucí. Kdo skončil na dalším místě a kdo byl poslední bylo těžké určit. Jak řekl Honza Kolomazník bylo to dobrý i když jsme nevyhráli. Podívali jsme se do míst kde jsme předtím nikdy nebyli.

Po nalezení pokladu si všichni uvědomili, že mají hlad. Zachránila je Kamča Schäferlingů, Filip Houba Doktor a Michal Weigel, kteří přivezli svačinu.

Poslinění svačinou se všichni vydali na zpáteční cestu do tábora. Tábor je od Velkého kamene vzdušnou čarou asi pět kilometrů. Přicházející bouřka zpáteční cestu značně urychlila. Bylo pěkné jak jednotlivé skupiny postupovaly krajnou po vlastní ose. Jak se jejich trasy křížovaly, aby se nakonec sešli unavení v táboře. Děti se rychle vzpamatovaly, vedoucím to trvalo déle.

## Sobota 6.7. Lišky

Večer, znaveny z lovení pokladu, vymýšlíme s Helčou rukodělky, a hrajeme hry s Medvědy. I přestože to byl velmi náročný den, zpíváme ještě večer u táboráku.

***Kniha hlídek*** básnička – Vlci (Martin)

*Byl čaroděj, nebyl zlej a udělal báb.*

*Rebeka to pokoktala a udělala hopky, hop.*

**Jídelníček:** chleba s máslem a marmeládou, zeleninová polévka, obalovaná ryba s bramborovou kaší a okurkovým salátem (ryba byla později – údajně moc nebraly). Svačiny, tentokrát si každý nesl svačinu sebou, někteří (hlavně vedoucí) to podcenili a zjistili že borůvek ani jahod se nenajíš, druhá večere pro ty co mají hlad.

## Neděle 7.7. Lišky

Byl jeden krásný den a v tom krásném dni začal být Seetonův hrnec, neboli síť-ňák. Všichni jsme se strašně těšili. Vzaly jsme maso, zeleninu, koření a brambory.

Návod na Seetonův hrnec:

1. Vykope se jáma asi 1 m hluboká. Nesmí vám do ní ovšem natékat voda!
2. Na ohništi se topí a topí a tím se žhaví kameny pod ohněm nandané.
3. Mezitím se připravuje do kotlíku maso nakrájené na kousky s libovolnými přísadami (zelenina, brambory, koření...).
4. Kotlík se směsí pečlivě zajistíme proti případnému vniknutí hlíny dovnitř.
5. Do díry vkládáme nažhavené kameny a kotlíky se směsí.
6. Vložíme kůl asi o  $\varnothing$  10 cm, který kouká nad zemí, a zbytek díry zasypeme hlínou.
7. Necháme 10–15 minut a poté se vyndá kůl a nalije se do vzniklé díry voda. Během toho se modlíme, aby nám to nevybuchlo, jinak bychom se nenapadali, a díru po kolíku rychle zasypáváme hlínou, popřípadě ještě udupáváme.
8. Asi po 2–2,5 hodinách se opatrně vyhrabe ze země, očistí se kotlíky a následně otevrou.
9. Dobrou chuť.

Mezi přípravou a pečením jsme také hráli dvě etapky. V lese byly rozmístěny poklady v podobě barevných papírků. Každý hráč si směl vzít jeden lísteček a donést ho zpět. V loupení mu však bránili Notthingamovi stráže. Když se někoho voják dotkl, musel si dotyčný běžet pro nový život k metě mimo území. Jak se začalo hrát všichni se nadšeně rozprchli a začali obírat nepřítel. Dáda Součková a Tereza Hamáková se však ani tak nezalekly vojáků, jako srnčí kostry. V této hře vyhráli Orlovlaštovky a Lišky.

Další etapa spočívala v měření, dohadování a odhadování všeho možného. Bez pomoci jakékoli nádoby naměřit 1,5l vody, přinést 1,5 kg kamenů, 2,7 m klacků a odhadnout vzdálenost dvou stromů. Lišky například měřily vzdálenost pomocí Evy Kočišové. (Eva Kočišová a Terka Kujanová)

## Neděle 7.7. Medvědi

Do krásného rána nás probudila ještě krásnější myšlenka. Dnes budeme vařit Seetonův hrnec, tedy maso, připravované v zemi. Již od rána bylo v táboře cítit něco nevšedního. V kuchyni se krájelo maso, v dílně se všichni prali o náradí a každý si balil do svého batohu pláštěnku, ešus, lžičky, deku a další pitomosti, které si kdo myslel, že mu mohou zpříjemnit celodenní vaření.

Asi hodinu po ranním nástupu jsme konečně vyrazili na místo určení, kterým letos byla, stejně jako před dvěma lety, louka za potokem u koníka, jen pár set metrů před pentagonem. Nikdo nebral zvláštní ohled na to, že právě před dvěma lety zde několik družin místo díry na pečení masa vykopalo studánku, neboť narazili na podzemní vodu, které je na této louce skutečně hojně.

Všechny družiny rozbalily své ležení na kusu louky a práce mohly začít. Vykopání ohniště, díry na pečení, nošení kamenů a dříví. Práce bylo hodně. Honza Mládek se chopil práce na první díře a k nevelké všeobecné radosti po chvíli narazil na vodu. Okamžitě jsme tedy všechny díry přesunuli na druhý okraj louky a doufali jsme, že tam bude voda hlouběji. Většina družin už zapálila oheň a někteří již začali nažhavovat kameny, když medvědi ve své díře narazili na vodu. Naštěstí byla dostatečně hluboko a nebylo jí mnoho, takže novou díru už nekopali a všechny ostatní díry se kopaly nad medvědí dírou.

Jakmile byly kameny nažhaveny a kotlíky s masem připraveny k upečení, začaly se zahazovat první díry. Do rohu kůl, na dno kameny, na ně kotlíky, kopřivy, další kameny a nakonec zasypat hlínou. Asi patnáct až třicet minut poté vytáhnout kůl, do díry nalít vodu a rychle díru zasypat. Tato operace bývá největším problémem, protože voda se dole od kamenů rychle ohřeje, změní se v páru a vytváří tlak. Pokud se díra včas nezasype, začne z ní prudce vycházet pára, která s sebou bere kusy hlíny a malé kamínky. Letos naštěstí (podle některých dobrodružných povah bohužel) žádné družině Seetňák nezlobil.

S příjemným pocitem, že práci máme za sebou a teď už musíme jen počkat, až se maso upeče, nás Michal Weigel svolal na svoji hru. Vžili jsme se do rolí Robinových spojenců, kteří museli narychlo přemístit svoje tábořiště. Následně se vrátili zpět pro svoje věci, které si teď museli vybojovat nad zločineckou bandou, která jejich staré tábořiště mezitím obsadila. Všichni jsme běhali po lese, kde byly rozházené lístečky různých barev (různých hodnot). Tyto lístečky jsme měli nosit ven z lesa, ale v lese na nás číhali zákešní loupežníci, kteří nás napadali za každým stromem. Stačil jejich dotyk, a už jsme museli položit lísteček a jít se přes louku znovu obživit.

Ani jsme si pořádně neodpočinuli, a už nás Hanka všechny nahnala do lesa, kde nám vysvětlila další hru. Měli jsme dokázat, že máme, stejně jako praví lučištníci, dokonalý odhad. Museli jsme za 15 minut najít v lese šest klacků o celkové délce 270 cm, odhadnout vzdálenost mezi dvěma označenými stromy, Nanosit pomocí přírodnin do kotlíku z potoka 1,5 litru vody a sehnat osm kamenů o celkové hmotnosti 1,5 kg. Bylo to náročné, ale časový limit byl neúprosný. Zazněla píšťalka a my jsme se opět vrátili zpět se svými úlovky. Vedoucí je od nás převzali, takže jsme mohli začít s vykopáváním vytouženého masa.

Asi všichni byli spokojeni. Někteří méně, jiní více, ale protože měli všichni hlad, dali se hned do jídla. Příjemně nasyceni jsme po sobě začali pomalu uklízet. Zamaskovali jsme ohniště, zakopali díry a uklidili všechny odpadky a poté už jsme se pomalu odebrali do tábora. (Mikuláš)

## Neděle 7.7. Vlci

Po normálních úkonech táborníka (ranních)- hygiena, úklid atd., jsme zanedlouho vyráželi připravovat Seetonův hrnec. Místo bylo stejné jako předminulý rok – louka u koníka. Začalo se hned zhurta. Jakub Tesárek, Martin Jirakal a Martin Volf vykopávali ohniště. Marťa Procházka a Kuba Nedvěd šli na šichtu do lesa – kácení a nošení stromků. Později už se jen nosily klacky na oheň a kameny na nažhavení. Všichni vyhládli a tak se rozdávali buřty ke svačině. Pak koláčky a nakonec super Ivanova rajská polévka.

Už je čas – díra vykopaná, kameny nažhavené, jídlo hermeticky uzavřené. Rychle se vezmou kameny a postupně se navrství okolo kotlíků a pak se zasypou hlínou. A teď čekat a doufat. Máme zase hlad a tak si děláme smažené placičky, ale...., Kolouchův esšálek vzal za své pod hořícím olejem. Už se vyndává, rychle, rychle! Ale NE!!! Sítňák není hotovej, hrůza. Kuba říká „To je poprvý, co se nám nepoved!“ Ostatní jsou našťvaní a vulgárně nadávají. No nic, dodělali jsme si ho večer v kuchyni.

A pak honem spát. (Martin)

## Pondělí 7.7. Vlaštovky a Orlíci

Dne 7.7. se naše družina odebrala po stopách středověké kuchyně. zkusili jsme si jak muselo být složité ve středověku připravovat pokrm z masa a zeleniny. Hned po ránu jsme vyšli do Pentagonu a usídlili jsme se tam. Jakmile jsme dorazili, vydali jsme se do lesa pro dříví, kopřivy a kameny na oheň. Potom jsme požádali silné a udatné muže, aby nám vykopali díru, do níž jsme později vložili upravené maso. Mezi tím vším jsme se snažili užít si krásného slunného dne a hráli jsme hry v lese a soutěžili. Po přípravách a dlouhodobých hrách nastal okamžik na který jsme se všichni těšili – maso bylo hotovo! Všichni jsme se odebrali k jámám, ze kterých jsme odebrali kotlíky s masem a bramborami. A pak jsme se všichni s chutí pustili do chutného pokrmu. Po chutném jídle následoval úklid stanoviště a sytý odchod do tábora, kde jsme si vybalili a šli si ještě zahrát hry do lesa.

Po náročném dni se nám už všem chtělo spát a tak jsme podstoupili večerní hygienu a odebrali jsme se do svých stanů a připravovali jsme se na spaní. Netrvalo dlouho a celá družina spala. (Jana, Nikol, Verča)

***Kniha hlídek*** básnička – Medvědi

*Jelikož nemáme čas,  
básničková múza  
nepolíbila nás.  
(Vojta)*

**Jídelníček:** Vánočka (vánoce v červenci?) s kakaem, Setonuv hrnec, chleba s opékanou uzeninou. Svačiny, druhá večeře pro ty co mají hlad.

## Pondělí 8.7. Lišky

V pondělí jsme měli na plánu celodenní výlet, ale hlavní vedoucí dne – Hanka ten výlet zrušila, protože jsme byly po včerejšku hrozně unavené a taky bylo hrozně vedro. Místo toho jsme šly do Lukavce a tam jsme si nakoupily různé sladkosti. Hned potom jsme šly do parku kde jsme u Hříbku, památníku českého básníka Antonína Sovy, hrály hry. Když už nám bylo velké vedro, šly jsme se osvěžit do Lukeveckého rybníka, kde už se ráchali Orlovlaštovky. Jen některé z nás však do té vody vlezly. Pak jsme šly do tábora. Po poledňáku jsme se šly do sauny koupat a hrát hry s Medvědama. Večer jsme vyráběly šípy a hrály Katčinu etapku – Poznávání Robina Hooda. A šly jsme spát.

## Pondělí 8.7. Vlci

Dopoledne jsme se pilně připravovali na střeleckou soutěž, a tak jsme makali jak barevní na lucích a šípech té nej kvality. Kuba Tesárek má již zkušenost s lukem, tak nám radil s Michalem Weiglem.

Po obědku vyrážíme se Sojkama do Lukavce a nakupujeme co jen hrdlo ráčí. Po návratu musíme odpočívat, a tak zewlujeme.

Večer se nemění – samej línej zewlák.

Akorát Kuba Tesárek, Martin Jirkal a Vojta Němec dělaj kraviny s klacky a předháněj se kdo umí líp točit a jakým způsobem.

V 10 hodin večer jdeme spát a taky že spíme. (Martin Procházka)

**Kniha hlídek** – Medvědi

*To je tedy fér, vy hlídáte, my spíme. Čau Kulich! Spánku zdar!*  
(Kulich)

**Jídelníček:** chleba s medovým máslem a čaj, zelní polévka, sladké vdolečky (s Houbovou náplní) s tvarohem , chleba s máslem a sýrovou oblohou. Svačiny, druhá večeře pro ty co mají hlad.

## Úterý 9.7. Lištičky

Dopoledne nám vedoucí oznámili, že skupina zbojníků bude procházet okolo, a my je máme přepadnout. Každé družině byl přidělen jeden úsek cesty. My jsme byly v lese „L“ nad rybníkem, kde jsme měly za úkol nastražit spoustu pastí. Na začátku lesa, který začíná úzkou cestou jsme hned přistrčily povalující se větve. Hned po pár krocích pokračovaly hrozivé pavučiny nad potokem. Tam už na zbojníky čekal oběšenec – bývalý posel Lorda Notthinghama. Celá cesta byla provázena nápisy: „Kdo se bojí, nesmí do lesa!“

Dále pokračovali další a další pavučiny. Samozřejmě, že jsme neodolaly a nastražily i nějaké falešné pasti. Navazovala Evina pracně vytvořená díra, zakrytá kusy hlíny a posypaná jehličím. Nad ní už visely na stromě Kačka Kolouchová s Terkou K., které byly jištěné provazy. K tomu byly důmyslně zakryty větvemi a zbarveny v obličeji zelenou a hnědou barvou. Cestou dál byla poslední past – nepast. Udělaly jsme na potoce hráz a odstranili prkna, sloužící k přejití potoka. Voda se navršila, ale ne dostatečně. Za potokem byly podlážky od stanů, aby zabránili průchodu a umožnily nám lépe bojovat. Po celém rajonu byly roztroušeny Lišky se zásobami koulí z novin. Po ruce měly také některé Lišky igelitové sáčky naplněné vodou. Po odtroubení vetřelci vtrhli do lesa a prosekávali si cestu mečí. Přitom řvali hesla typu: „Hrrr na ně!!!“ Byli vyzbrojeni vodou v pet lahvicích s červeným barvivem. Když pronikli do naší hlavní rány, hned se na Buchara po laně spustila Terka K. Pro Buchara to byl nejspíš velký šok. Lišky bojovaly neúprosně a s chutí. Poté, co jsme všechny zabily a zmocnily se pokladu, utekly jsme do tmavého lesa. Z něj pak rovnou do tábora. Jen někdo zůstal a sklízel mrtvolky, mokré sáčky a papírové koule. Z lovu jsme se vrátili v poledne, daly jsme si oběd a rozbaly poklad. Každému byla samozřejmě přidělena spravedlivá část. O poledním klidu jsme byly všechny před stanama na karimatkách, potily se a bavily jak to šlo.

Navečer pořádal Robin Hood turnaj v lukostřelbě. Turnaj měl celkem tři části: střelba do dálky, střelba do terče vyřazovacím způsobem, o nejkrásnější šíp. (Petra Pospíšilová)

## Úterý 9.7. Vlci

Po vstávání běžíme k potoku a tam je hygiena. Z tábora vyrážíme zanedlouho připravovat se na etapku „Přepadení“. Vyfasovali jsme Pentagon. Okamžitě tam běžíme a děláme opevnění. Martin Procházka a Martin Volf jdou na soušky, Kuba Nedvěd, Martin Tesárek a Lukáš Klicpera staví hráz na potoku. Vláda Uzel a Michal Weigel s ostatními vymýšlejí nejrůznější fígle. Rychle poslední dodělávky a do tábora. Martin Procházka zatloukl cedulku „Keep Out!“ a pod ni umístil kostru srn-



ky. Odpoledne není moc času, jen asi hodina. Vychytáváme úkryty a děláme pytlíky vodou. Nastala chvíle s velkým CH. Kolona přechází potok. Bohužel Čwa někoho viděl a začal řvát. Všichni jsme vyskákali a začala řež, kterou jsme nakonec vyhráli. Krtek, zakopaný v pařezu byl zabit. největší smůlu měl Buchar – několikrát dostal do obličeje vodou i papírovou koulí.

Odcházíme spát do tábora, a taky že ano. (Martin)

## Úterý 9.7. Medvědi

Dopoledne jsme vyrazili do lesa za pentagon, připravit milé překvapení pro naše přátele, Nottinghamovi vojáky. Už po cestě jsme se dohadovali o tom, co vyrobit. Objevovali se jak plány o naprosto megalomanských pastech (například se zakopat pět stop pod zem...), tak i o přímém a nekrytém útoku na vojáky. Dříve než jsme se vůbec dohodli vyběhl Kolouch na soušky. My jsme se dále dohadovali o tom co udělat. Naštěstí nakonec padlo Jindrovo rozhodující slovo: „No když už jsme ty soušky pokáceli, tak je přece musíme využít, ne?”

A tak jsme se pustili do práce, za zvuků středověkého techna. Jonáš Hecht a Kuba Antoš rozřezali tenké soušky po asi čtyřiceti centimetrech. Marek Vanečko, Lionel Burgr a Kulich je zašpičatili. Kůly jsme přibili na tlustší kládu, toto zařízení zvedal ze země Vojta Kolomazník a mělo zabránit postupu rytířů vpřed. Po obou stranách našeho prostoru jsme měli přírodní valy, zpoza kterých jsme ovládali pasti. Pasti: dvě oka, která se měla stáhnout vojákům kolem nohou a zabránit jim v pohybu, síť, která se měla napnout a do ní měli být vojáci chyceni. Za nimi měl padnout strom, aby zabránil jejich úprku. Musím říct, že Robin Hood se musel se všemi svými pastmi namakat opravdu hodně.

Po obědě jsme už jenom dodělali, zamaskovali pasti a zaházeli jehličím a čekali na vojáky. Když vojáci přišli vše se vyvíjelo úplně jinak, než jsme čekali. Vojáci nešli ve spořádaném útvaru, a tak nás uviděli velmi brzy. Přední barikáda se Vojtovi podařila vztyčit. Oka na nohy se stáhla naprázdno, na síti stál jakýsi středověký kameraman a zadní zábrany jsme neshodili, protože se odkudsi vyrojili bezbranní vesničané, a těm jsme nechtěli shodit stromy na hlavu. Tak jsme použili plán B útok všech a vším.

Řež to byla nelítostná, ale nakonec jsme vojáky přemohli, bez větších vlastních zranění a uprchli jsme i s kořistí. Potom za zpěvu vítězných písní a za doprovodu Love Parade jsme odešli do tábora. Tam už jsme našli ostatní družiny v euforickém nadšení. U svých stanů leželi také velmi unavení vedoucí, ale šťastní, že se jim hra povedla. V táboře si všichni sundali kroje. Přestali tak být věrnými druhy Robina Hooda a stali se zase členy družin. Usínali jsme s pocitem krásně stráveného dne. (Kulich)

## Úterý 9. 7.

Jak jste se dočetli od Lišek někde se někdo podřekl a ten kdo to slyšel si to nechal pro sebe. Co? No přeci, že Nottinghamský šerif poveze drahocenné poklady. Vedoucí družin se nedokázali dohodnout na dělení kořisti a tak si rozdělili úseky předpokládané cesty šerifa s pokladem aby si navzájem nepřekáželi. Předpokládaná cesta začínala u silnice proti proudu Zlatého potoka. Kousek nad saunou se začaly připravovat Vlaštovky a Orlíci. V lese u rybníka Lišky. Před studánkou „U mořského koníka“ Sojky. V Pentagonu Vlci a dál proti proudu Zlatého potoka Medvědi.

Úkolem družin bylo zasáhnout všechny členy šerifova doprovodu papírovou koulí, tím je vyřadit a sebrat jim poklad. Celé dopoledne dělaly družiny nástrahy na šerifa a jeho pomocníky. Všichni věděli, kdo bude v šerifově doprovodu a byla skvělá příležitost vyjádřit svoje city k vedení tábora. Také vedení tábora se činilo. Vyráběli štíty na ochranu před koulemi, doplňovali historickou zbroj a hlavně chystali tajnou zbraň.

Po obědě se družiny odebraly odpočívát ke svým pastem a pastičkám. Vedoucí jmenovitě Had, Honza (Had-Had), Roman Buchar Počta, Michal Weigel senior, David Kunc, Ondřej Dráha Kubart, Káfik, Honza Mládek, Filip Houba Doktor a dvě samaritánky Alžběta II. Marková a Markéta Krísová se pomalu oblékali do své zbroje. Plnili svojí tajnou zbraň – pet lahve s navrtanou zátkou naplněné vodou obarvenou na červenou. Také jim pomalu začalo docházet, že následující čas pro ně nebude příjemný a nikdo je šetřit nebude.

Šerif s pomocníky se vydali okolo mlýna ke zlatému potoku. Na nosítkách nese-li pytel s pokladem vrchovatě napěchovaný fidorkami, tatrankami a podobnými mlsy k svačině. Od potoka je již vyhlížely zvědové Vlaštovky a Orlíků. Za hradbami z kmenů se zásobami koulí byli připraveni střelci. Ve správný okamžik napnuté lano zastavilo postup šerifa a jeho družiny. Šerif s pomocníky se nestačili bránit a zasykala je kanonáda papírových koulí. Ani obrané stříkání rudou vodou nepomohlo. Vlaštovky a Orlíci sebrali poklad a s radostí odešli.

Šerif s pomocníky pokračovali po hrázi k lesu u rybníka, kde je v doupátku čekaly Lištičky. Od kraje lesa byla cesta zamotaná do provázků, takže jít po ní bylo velmi těžké. Navíc ostřelování od Evy Kočíšové udělalo v řadách šerifa a jeho doprovodu větší zmatek než nápisy varující před liščí vzteklinou a pověšené mrtvoly poslů Lorda z Nottinghamu vkusně dekorující cestu k další pasti. Další past hned za močálkem byla díra v zemi zakryta větvičkami. Tuto past náhodou obešli. Když však šli pod stromem kde Káča na ně házela mikroténové sáčky naplněné vodou z rybníka neměli kam uhnout. Mezi tím jejich řady zasypávaly papírové koule, z kterých musely Lišky vyndat kamínky. Původně byly v koulích malé kamínky, ale Helena nařídila kamínky vyndat (tolik se o Davida bála). Naštěstí papírová koule namočené v rybníční vodě létá také dobře, navíc zapáchá a pěkně se rozplácne. Tereška sjela

mezi bojovníky v sedáku na laně. Rychle jí však došly koule a tak směšně visela na laně asi metr nad zemí a směšně kopala nohama, protože nemohla dolů. To již byli ale všichni bojovníci mrtví. Ani se nedostali k vodnímu příkopu s barikádou za níž čekala Hanka a krásná Helena.

Po druhé porážce se šerifovi vojáci zvedali těžce. Vidina toho, že ještě budou třikrát biti je nenaplnovala optimismem. Naplili vak dobrotami k svačině a vyrazili kukuřicí ke studánce vstříc další porážce.

Před studánkou je mlází a v něm cesta, kde i nejmenší děti musí jít v podřepu. Za mlázím je asi tři metry dlouhý příkop. Tady se opevnily Sojky. Za příkopem přehradily cestu provázky a zátarasy. Svah příkopu namočily vodou a udělaly pěknou klouzačku. Připraveny s koulemi za stromy čekaly na své oběti. Nic neponechaly náhodě. V místě, kde se dalo předpokládat obrané postavení šerifa napnuly mezi stromy plachtu naplněnou koulemi, aby bylo možné v příhodný okamžik povolením provazu koulemi zasypat šerifovce a tím je zneškodnit. To již ale vbíhali na scénu z mlází první ozbrojenci. Nic netušíce se svezli po připravené klouzačce. Ti co ještě vstali a chtěli pokračovat byli zasypáni soustředěnou křížovou palbou. Na ty, co se rychle nezvedli, se z plachty vysypaly koule a tím je zneškodnily. Nejvíc to asi odnesl Houbá, který si po skluzu vyrazil dech (dobře mu tak nemá podporovat zlého šerifa). Když se o tom dověděla Markéta s Bětkou, chtěli Houbovi poskytnout první pomoc. Naštěstí se včas vzpamatoval a mohl belhat směrem do Pentagonu, kde šerifa s doprovodem čekali Vlci.

Šerif s pomocníky uviděli nejprve v lese kostru (srnky) s výmluvným nápisem v jazyce velkého Shakespeara a Nottinghamského šerifa – Keep Out. Neposlechli. Čekali zradu ale kupodivu bez problémů přešli po lávce přes potok. Za potokem vše vypadalo mírumilovně. Zdání ale klame. Kde se vzali tu se vzali z pařezu se vyhrabával Krtek, z dolíku v trávě Vašek Bělík, Vojta Němec a Martin Jirkal byli zasypáni jehličím, Michal Tesárek schován v trávě. Za potokem číhala nerozlučná dvojka Jakub Nedvěd a Martin Procházka (něco jako Sultán a Tyr!). Za valem byli nakonec schováni Jakub Tesárek, Martin Volf, Vláďa Uzel a Michal Weigel junior. Za stromem (byl to buk) vzadu čekal Lukáš Klicpera. Šerif s doprovodem se však tak daleko nedostali. Poklad vydali skoro dobrovolně. Byli z předchozích zápasů silně pomláceni a šok z bojovníků vylézajících z země udělal své.

Po předposledním prohraném zápase se šerif a jeho doprovod zformovali k poslednímu boji. Doplnili lahve s rudou vodou, pevně uchopili meče a štíty a vyrazili k místu, kde na ně čekali Medvědi. Ti si mimo koulí přichystali padající stromy a hlavně plot ze zaostřených kúlů, který bylo možno zvednout na dálku pomocí lana. Překážky zaúčinkovaly skvěle. Vnesly do řad Šerifových bojovníků zmatek a přesně mířené hody koulemi je zneškodnili. Pobitým šerifovým bojovníkům nebylo těžké sebrat pytel s pokladem plným sladkostí k svačině.

Pak již se šerif se svými vojáky belhali do tábora. Ostatní ještě odstranili překážky a navzájem si vyprávěli zážitky z bitev. zpoza fotoaparátu viděl Pavel

**Kniha hlídek** – Medvědi

Víš, jak poznáš, že se opravdu nudíš? Tím, že popíšeš stránku jedním slovem! (Napsal Kulich, poté, co popsal stránku slovy nuda, nuda, nuda.....)

**Jídelníček:** housky s máslem marmeládou a melta, česnečka, vepřové ryzi-ko se zeleninou a kompot, chleba s máslem šunkovým salámem a oblohou. Svačiny, druhá večeře pro ty co mají hlad ale těch moc není, je to spíš rozje-denost (někteří říkají až rozežranost).

**Středa 10.7. Lišky**

Jako obvykle jsme vstaly. Lišky jako jediné šly na rozcvičku. Na nástupu jsme se dozvěděli, že se dnes běží memoriál. Děti běželi po dvojicích. Před startem každý nakreslil erb. Poté mu byl zapsán čas startu a vyběhl. Běželo se k bráně, kde už prověřoval Michal Weigel naše znalosti z botaniky. Pak následovaly hrady, které byly umístěny v dolíku. Zpět za stany až k Tee – pee. Tam měl u Buchara každý tři šípy a střílel do terče. Dále trasa vedla po lní cestou do horního cípu lesa „L“. Adéla a Terezie tam testovaly znalosti, u některých spíše neznalosti, mapových značek. Například Pepa Novotný prohlásil při pohledu na kapličku „To je žena, ne?!“. Mra-veneček si zase myslela, že značka představující pramen je pulec. Dál po horním okraji lesa až k Lukášovi Klicperovi, u kterého bylo možno se zamotat do Uzlů. V dolním cípu lesa jsme u Mikuláše zorientovali mapu a pomocí buzoly prošli krát-kou trasu. Pak se dlouho běželo lesem, po louce až k zdravotnici Bětce, která pro nás, u ohniště, měla připravené otázky ze zdravotvědy. Po hrázi ti vytrvalejší ještě běželi, ostatní šli k potku na zkoušku z Morseovy abecedy. Na trati dál jsme překo-nali lanový most přes saunu a pokračovali jsme k mlýnu za Rádou a Vládou na ki-movku. Pak už jen doběhnout do cíle a STOP. Po dobrém obědě a namáhavém do-poledni byl polední klid. Děti se připravovaly na stanoviště a vedoucí vymýšleli své obleky. Po poledním klidu běželi ve trojicích vedoucí. Natěšené děti byly zvědavé, jak vedoucí vypadají. Nezklamali.

Po namáhavém odpoledne celý tábor vymýšlel mandalu. Vytváření mandal je činnost, která pochází od Tibetských mnichů. Spočívá v tom, že máte k dispozici různě barevné písky a šterky, podlouhlý plíšek ve tvaru v a něco, v našem případě hřebík, čím můžete do plíšku klepat. Vymyslíte si obrazec, překreslíte ho na desku a jednotlivé plochy vysypáváte rovnoměrně, různými odstíny písků. Hotová díla byla velmi krásná. Některé družiny neodolaly a udělaly si jich i více. Večer se při-hnala velká bouřka, která trvala asi 4 hodiny. Každý měl strach, ale našli se i tací, kteří se bouřky nebáli a hráli si na hrdiny. Když poslední opozdilci kolem desáté do-dělali své mandaly, ostatní už spokojeně spinkali a tak se i oni k nim přidali.

**Kniha hlídek** básnička – Medvědi*Květina**Když kosou kosu kosíš,  
tak někdy květinu skosíš.*

(Michal)

**Jídelníček:** Vánočka a kakao, čočková polévka, vepřová řízek v trojobalu s bramborem a zeleninovým salátem, chleba s máslem a rybí pomazánkou. Jsou i tací co nejedí ryby tak pro ně bez ryb – rodičům jsme chtěli vrátit peníze za nesněžené ryby, ale Mikuláš včas spočítal že snědí víc jiného jídla aby dohnaly ztracené kalorie a tak je to OK. Svačiny, druhá večeře pro ty co mají hlad a chtějí dojíst rybičky (mimochodem jako vše a vždy skvělé).

**Čtvrtek 11.7. Lišky**

Hnedle po snídani jsme nastoupili na raníček. Dáváme si malou rozvíčku a vyrážíme na Hančin běh. Všichni až na simulanty běží jako o závod. Dlouhou a krkolomnou trasu závodu zvládli všichni borci až na dva diskvalifikované, kteří si trasu podstatně a úmyslně zkrátili.

Když nás bolí nožičky, namáháme mozečky. Připravujeme se na odpolední oslavu Benových narozenin. Po obědě ještě vyrábíme středověké věnce z obilí – všem nám to moc sluší. Podvečer je zahájena oslava Benových narozenin, aneb Středověká žranice se šlechtnými rytíři a krásnými dámami. Letos se „gratulovací“ scénky všem moc povedly. My jsme Bena varovaly před nebezpečnou „Lukaveckou liščí vzteklinou“, která má velmi neobvyklé příznaky a je vysoce nebezpečná. (Terka)

**OSLAVA BENOVÝCH NAROZENIN:****MEDVĚDI**

Seskupení v důmyslnou pyramidu a majíce na sobě listy z kukuřice, obklopují Vojtu, který předčítá gratulaci:

*Bene, Bene, Beníčku**Bene, Bene, Beníčku**mám pro tebe básničku.**Stále se tu o nás staráš,**nikdy nás však nepokáráš.*

*Všichni máme Tě moc rádi,  
jen se zeptej Uzla Vládi.  
Jsi tu s námi každý rok,  
stále s námi držíš krok.*

*Přejeme Ti vše nejlepší,  
Ty jsi prostě nejlepší.  
Vyjadřujíc naše dík,  
nastupuje tanečník.*

Po básničce nastoupil za doprovodu kytary tanečník Dan Souček.

## SOJKY

Hrají divadlo

*Jak Robin Hood ke svému jménu přišel*

Jednoho deštivého dne se v domě Hudleyových [čti Hudlijových] narodilo 5. dítě. To ho už předurčilo k tomu, být pátým kolem u vozu. Dali mu jméno Robertek Hudley [čti Hudli]. Když trochu vyrostl, dělal velké divy. Tedy, přesněji řečeno se stále něčemu divil. „Proč prší, proč sněží, proč lidi nosí šaty, když můžou chodit nazí?“. Byl slabý, neduživý, pomalý a dalo by se říci i trochu zaostalý. A tak se matka Hudleyová rozhodla: „Dám tě na převýchovu do Skotska k našemu rodinnému příteli.“. A tak se Robertek s velikým nadšením vydal na cestu. Příbuzný ho přivítal: „Bud' zdráv. Já jsem Robin Vood [čti vůd].“ „Já jsem Robertek Hudley“, představil se Robertek. „Robertek?“ Diví se příbuzný. „To je velice podivné jméno. Budu ti říkat Robin.“. U Robina Vooda to byla veliká psina. Pracovali, pracovali, pracovali a pracovali. Každý den vstával v pět a tak uplynulo osm let. „Strýčku,“ povídá jednoho dne Robin strýci, „za to, že si mě tak dobře vypracoval přijmu i tvé druhé jméno a budu si říkat Robin Vood.“ „Tak ti přeji hodně štěstí a dělej mi ve světě čest, nebo ode mě dostaneš pěstí.“ Loučí se s ním strýc. Po cestě potkala Robina velká nebezpečností. Po pěti dnech putování uzřel na lesní cestě postavu. Malou, shrbenou, pajdající, ale ve tváři poctivou a hodnou. Robin prošel kolem ní takřka bez povšimnutí. Ona ho však zavolala: „Robine, pojď sem. Zním tvůj osud. To se divíš vid'. Bude z tebe rolník.“ Robin jí však nerozuměl. „Hurá zbojník!“ Zaradoval se a upaloval dál. A tak se Robin dozvěděl, že z něho něco bude. Byl ještě celý rozradostněný z předchozího setkání, když se setkal podruhé! Uviděl krásnou panu, Pannu Orleánskou. Jako nic a panic šel k ní a oslovil jí. „Nejseš ty Jana z Parku, ta, co chodí za marku?“ Dívka zrovna plánovala přepadení Germánských kmenů a tak jí Robin poradil pár fíglu, které znal od svého otce. Nutno dodat, že tyto materiály posloužili o pár století později generálu Aisenhoverovi [čti ajzenhauerovi]. Rozloučili se a oba obtěžkáni, Johanka vědomostmi a Robin

toulcem a šípy, pokračovali každý svou cestou. A jako by toho potkávání neměl dost tak potkal...Podkana ale né... „Chlapče můžeš na moment.“ Říká mu neznámý. Vem si todle jablko a.... Ty seš takové dřevo, dej si ho na hlavu.“ Robin Vood je zaskočen. „Ale já jsem dřevo!“ „Ty seš dřevo?“ Nechápe neznámý. „Jmenuju se Robin Vood (v angličtině dřevo = vood).“ „Já jsem zase Vilém Tell.“ Prozrazuje na sebe. „Jo a to že seš dřevo je sice evidentní, ale nemusí to všichni vědět hned podle jména. Doporučuji ti, abys změnil Vood na Hood. A já už musím jít, nebo mi vyprodají všechny jablka.“ Dary spolu s Robinem Hoodem zapříčinili tyto ztráty: dva zlomené šípy, jeden vlk bez oka, medvěd s prostřelenou tlapou, tři vzteklé lišky a postřelený orel..., nebo to byla vlaštovka? Když znaven z namáhavého cvičení usedl do mechu, vynořili se náhle z lesa temné postavy: A tak se stalo, že se z Robertka Hudleyho stal Robin Hood. (Žůža & comp.)

## LIŠKY

Předvádějí Benovi důležitou zprávu:

Při kontaktu s jakoukoli Liškou je nutno se mít na pozoru, pokud nejste očkováni proti Lukavecké Liščí vzteklině, vyskytující se převážně v oblasti kolem Hronského rybníka.

Lukavecká liščí vzteklina se projevuje záchvaty smíchu, nesmyslným plácáním, velmi hlasitou mluvou, mírnými tiky, občasným trapným chováním a leností doprovázenou remcáním. Tato vzteklina má mnoho dalších příznaků.

Pokud jste nějaký z výše uvedených příznaků pozorovali na sobě, nebo na někom jiném, okamžitě to ohlašte a zapište se do pořadníku na vakcínu. Budete očkováni, označeni a sledováni dalších 7 měsíců. Očkování není 100%, proto buďte připraveni na nejhorší – smrtelný záchvat smíchu. (Eva)

## VLCI

Předvedli nádherný balet v podání:

Kráska – Martin Procházka

Kladný hrdina – Lukáš Klicpera

Záporný hrdina – Michal Weigel”

Sbor – ostatní vlci

## VLAŠTOVKY A ORLÍCI

Scénka o ptáčcích a kocourech s krásnou písničkou.

### ***Kniha hlídek:***

*Když hlídka na hlídce stojí,  
tak někdy vedoucího skosí.  
Když kamna kamenem rozbiješ,  
tak zbude tu jen kámen.*

**Jídelníček:** chleba s máslem, sýrem a kakaem, hovězí polévka, svíčková pečeně s knedlíkem a brusinkami, vepřové po čínskou s rýží a pudinkový desert. Svačiny, druhá večeře oficiálně nebyla neboť jak se obě zdravotnice (Tereza a Alžběta II.) shodly hrozilo by prasknutí. Někteří však dokázali, že neprasknou.

## Pátek 12.7. Lišky

Dopoledne zkusíme lukostřelbu. Odpoledne, jelikož je velké teplo, se přesouváme do stínu sauny, kde je už většina tábora. Medvědi pod vedením Mikuláše nás nahází do vody a se spokojenými úsměvy pozorují, kterak se durdíme a nedobrovolně máčíme v nepřilíš teplé vodě. Naštěstí je teplo a rychle usycháme. Při sušení se učíme vyrábět krokouše (hit letošního tábora) z korálků. Motáme se do vlasce a nacházíme různé patvary korálků, které se nedají použít. Večer si balíme kufry a smutníme, protože víme, že zítra končí tábor. Rozveselí nás jedině naděje, že se uvidíme i příští rok. Večer je poslední a závěrečný táborák. (Terka)

Večer jsme si užívali posledního táboráku, ale byli jsme od něj vyrušeni poslem od Robina Hooda. Šli jsme s očekáváním za ním. Na hrázi byli dva strážci, kteří bojovali o to, kdo bude strážít cestu z které strany. Když si uvědomili naší přítomnost, spěšně se na umístění dohodli a vedli nás k táboru Robina Hooda. Uprostřed tábora plál oheň, jehož plameny šlehalý k nebi, na kterém jasně svítily hvězdy. Kolem ohně byly rozmístěni zbojníci. Přímo proti ohni, na druhém břehu byly ve stěně zasazeny svíčky, které se jasně zrcadlily v hladině potoka, který v tomto místě tvoří malou tůňku. Před svíčkami stál jakýsi muž, který byl doprovázen dvěma krásnými dámami. Najednou jako blesk z čistého nebe přilétl šíp, ke kterému bylo připevněno poselství. Muž prošel mezi strážemi, které stáli na počátku můstku přes potok a promluvil k nám. Zvučným hlasem se představil jako král Richard Lví srdce a poděkoval nám za pomoc při obraně naší země zatímco byl na křížové výpravě. Potom jsme k němu postupně přistupovali my, chrabří bojovníci zocelení pomáháním Robinu Hoodovi a službě naší Anglické vlasti, a dostali za odměnu stříbrný groš. Pak jsme se rozešli každý jiným směrem. Král Richard se svou družinou odešel nastolit opět pořádek ve své rozpadající se zemi. A my, pouzí vesničané, okolnostmi a svědomím donuceni bojovat, jsme se konečně mohli s klidem v srdci rozejít do svých skromných příbytků.

Když jsme usínaly, slyšely jsme, jak ještě Medvědi zlobí Helenu... chchchrrrr... (Kulich)

***Kniha hlídek*** básnička – Vlci

*Když máme hlídku, máme hlad,  
všechno sníme na doraz.*



*Houba pěkně vaří nám,  
všechno dojíme o hlídkách.*

**Jídelníček:** chleba s máslem uzeným sýrem a kakaem, hrachová polévka, kuře pečené na grilu s bramborem a kompotem, chleba s máslem šunkou a oblohou. Svačiny, druhá večeře pro ty co mají hlad (nutno přiznat na druhou večeři šunka nezbyla).

## Sobota 13.7. Všichni

Nastal den vítání, ale i loučení. Vracíme se domů ke svým maminkám, tatínkům, dědečkům, babičkám a jiným příbuzným, ale na druhou stranu se musíme rozloučit se svými kamarády. Doufáme však, že se za rok sejdem opět. AHOJ

**Jídelníček:** bábovka a čaj. Polední šok některých maminek/tatínků (nehodící se škrtněte), že slavnostní oběd na přivítanou, který jim uvařili, byl komentován: Houba s Katkou, Irenou a Ivánkem vařili lépe.

## PUŤÁK LIŠKY A MEDVĚDI

Ráno po snídani se lišky začaly k nespokojenosti Medvědů, kteří už byli sbaleni, balit. V řadách lišek započal velký zmatek. Zjistili jsme nedostatek vhodných baťohů především veselé byly batohy Zuzky Bürgerové a Terky Opelkové, které byly hrozně malé. Nakonec jsme všem sehnali náhradní batohy a nacpali do nich co se dalo. Dádě Součkové vzal nakonec kvůli malému batůžku spacák Kuba Koš. A vyrazili jsme směr Chyška.

V Lukavci jsme měli čtvrt hodinovou pauzu na nákup kazozubů a jiných. Ve stanovený čas se k překvapení všech vedoucích všichni dostavili zpět. Nejvíce nás pobavil nákup Čendy Kolomazníka, který si koupil prodlužovačku. Dodnes nám však nevysvětlil proč. Naše zdržení se však kvůli nákupu potravin s sebou prodloužilo na hodinu a půl. Mezitím jsme si četli počasí, upravovali batohy a při pohledu na repráky Petra Hermela započala diskuse o tom, že mu prostě nemůže hrát hudba potichu. Konečně jsme vyrazili. Pokračovali jsme dále směr studánka u Stražiště. Nešťastně jsme se však rozdělili a mezi posledními a prvními byla velká mezera. Mezi posledními byli známé firmy Pepa Novotný, Čenda Kolomazník, Hanka Chmelíčková a Helena od Davida. A co se nestalo, teda spíše stalo. Ztratili se. Samozřejmě, že ne úplně, ale každopádně, jako každý rok, slušně zakufrovali. My ostatní jsme mezitím odpočívali ve stínu u studánky a nakonec se z nevinného pádu Báry Němcové vyklubala šišková bitka a jedna žárlivá Káťa Novotná. Zahráli

jsme si ještě zamotávání a rozmotávání rukou, tramvaj, při které jsme se ocitli na jedné hromadě, povodeň a 10,9,8..., kde Dan Souček místo aby se schoval vysel na malém smrčku těsně nad zemí.

Potom už cesta proběhla bez větších nesnází a dorazili jsme až do vesnice Chyška. Tam jsme se občerstvili zmrzlinami, někteří např. Vojta Kolomazník i polárkáčem, a začali scházet na místo táboření. Příjemně znavení jsme si odpočinuli a započali jsme stavět ohniště. Některá silná děvčata a šikovní chlapci ještě došli pro stany a papání, které nám dovezli. Poté začal urputný boj se stavěním stanů. Trio Pepa Novotný, Vojta Kolomazník a Čenda Kolomazník stavěli stan tolikrát, že jim ho nakonec raději postavil Kolouch sám. Další veselé pokoukání nám předvedl Marek Vanečko, který si také svůj přístřešek z cely stavěl asi hodinu. Zachránila nás také Lucka Klocová, která si s sebou duchapřítomně vzala i repelent, ačkoliv ho neměla napsán v seznamu věcí s sebou.

Po večeři se začali holky s klukama poštuchovat a odnesli to Jonáš Hecht s Bárou Němcovou. Jonáš totiž vzal Báru na záda a u potoka jí vyhrožoval, že ji tam hodí. V tom přiběhl Lionel Burgr a jejich dilema vyřešil tím, že je tam shodil oba. Večer ještě přijeli na přespání Markéta Krisová s dětmi a Tomáš Cirus s kytarou. Až do pozdních hodin jsme hráli na kytaru, zpívali a hráli světlušky a sardele. Dobrou noc.

Ráno jsme vstávali každý jak chtěl, někteří až v 10 hodin. Nejdříve nás ráno opustila Markéta s Tomášem. Ranní ptáče Ondřej nám došel do Chyšky pro snídaňni a my ostatní, kteří jsme již byli vzhůru jsme uvařili ranní thé. Na uvítanou nového dne jsme se nalodili na Noemovu archu. Avšak nejprve jsme museli poslepu najít svého vylosovaného zvířecího partnera.

Odpoledne jsme si zahráli na botaniky v podobě hry, kterou pro nás připravila Helena za odborného doprovodu Jindry. Hráli jsme oblíbenou variantu „Berete se dobrovolně a z lásky?“, která spočívá v tom, že se sváže dvojice opačného pohlaví za ruce. V další soutěži si jednotlivé „vařící skupinky“ běhali pro slova, ze kterých měli do večera složit básničku. Chvílemi sice krápal, ale to nás nerozházelo a zabojovali jsme si při hře Král vysílá své vojsko. Potom znavení jsme předvedli jak se dokážeme dohodnout při hře „Jedna ruka, jedna noha“. Každé družstvo má dán určitý počet končetin, kterými se smí dotýkat země a takto sestavení musí po určitou dobu vydržet. Nakonec ještě klasickou štafetovou hru s čísli na kartičkách.

Podvečer jsme začali všichni předvádět své kulinářské umění na špízech. Kořenění a maso vonělo všude. Bylo to moc dobré. Během toho začalo jemně pršet, ale my jsme byli naštěstí schováni pod nepropustnou střechou stromů. Později se však někomu připálily boty a to nebylo nic moc. Každý rok se to i přes veškerá varování někomu podaří, tentokrát byla tím šťastlivcem Bára Němcová. Doufáme, že si všichni vzali ponaučení a budou opatrnější.

Přijel nás navštívit Michal Weigel jun., který se chtěl podívat, jestli je pro Vlky a Sojky naše místo dost dobré. Zhodnotil situaci, řekl nám, že máme druhý den zahrabat svá ohniště a vnesl do našich řad sémě pochybnosti, jelikož nám vysvětlil,

že můžou chytnout od ohniště kořínky nejbližších stromů. Nakonec šli však skoro všichni spát, až na pár opozdílů, kteří rozváděli dále diskusi o tom, co může a nemůže chytnout, až do neuvěřitelných a především s tím nesouvisejících témat... chrrr

Ráno lehce poprchávalo, ale to nám náladu nezkazilo. V klidu jsme posnídali. Když jsme se zabalili a posbírali poslední věci, zanechali na místě Mikuláše a vyrazili jsme zpět do tábora. Cestou jsme ještě nakoupili limonády a pokračovali dál velkým teplem. V čele našeho tažení byl Kolouch, který byl hnán ostatními rychlíky. Zhruba v polovině cesty mezi Chyškou a Stražištěm jsme potkali Sojky a Vlky, kteří zaujímali naše putovní místa, vyměnili si dojmy, pozdravy a jiné věci a pokračovali jsme každý svým směrem. Zpět se nám však šlo i přes velké teplo lépe. V Lukavci jsme se ještě za zbylé přidělené peníze osvěžili limonádami a vrátili se zpět do tábora, kde jim po nás už bylo smutno. Lištičky se stačili ještě vykoupat, ale Medvědi bohužel už ne, jelikož se strhla velká bouře, díky níž jsme se nečekaně setkali opět se svými kamarády Sojkami a Vlky, které raději kvůli dešti a větru silně promočené dovezli zpět. Brou noc. (Terka Kujanová)

## PUŤÁK SOJKY A VLKI

Do našeho prvního a zároveň posledního puťákového dne nás probudilo sluníčko. Z našeho původního plánu vyrazit již v časných ranních hodinách jsme museli nakonec ustoupit, takže jsme se na cestu vydali až po desáté hodině. První zastávka na sebe nenechala dlouho čekat, zastavili jsme se v Lukavci a doplnili patřičně hladinu cukru.

Z Lukavce jsme pokračovali dále směrem na Stražiště, kde u studánky následovala další krátká přestávka. Další cestou jsme se po dlouhém pochodu příjemným lesem pod Stražištěm dostali do Velké Chyšky, kde jsme se potkali s Medvědy a Liškami, vracejícími se z puťáku. Letos jdeme všichni kromě malých na stejné místo, takže máme o mnoho méně práce se zabydlováním. Velká Chyška nám posloužila opět pro doplnění cukru a tekutin a už jsme mohli vyrazit kolem hnojových hald za vesnicí do lesa a dále na místo určení.

Znaveni cestou se téměř všichni svalili do mechu, zatímco vedoucí postavili lávku přes říčku Trnavu a stále se snažili nahnat děti do stavby ohniště. Nakonec asi po hodině se začalo něco dělat. Děti si vykopali ohniště, vedoucí došli pro vodu do nedaleké studánky. Ale vtom zazvonil čísi mobilní telefon. Ozval se Honza Mládek, který říkal, že se nám už asi tři hodiny snaží dovolat a že se k nám žene BOUŘKA. Zprvu jsme si nedělali velké starosti, ale když začalo pořádně foukat a slyšeli jsme, jak stromy všude okolo praskají a hrozí spadnutím, padlo konečné rozhodnutí. Přijedou pro nás z tábora auty a před bouřkou se schováme do bezpečí. (Martin Procházka)

## PUŤÁK VLAŠTOVKY A ORLÍCI

V úterý nám osedlali Oře Autoře a vyvezli nás do Vyklantic. Odkud jsme se vydali na celodenní putování. Naším cílem jsou letos Trnavské hvozdy. Hráli jsme po cestě „Kohout volá kikirikí“ a posilňovali se na třešních. Podle mapy jsme kráčeli zeleným údolím k mlýnu, kde kluci objevili volavku na smrku. V Radějově jsme vyšli z mapy. Chvillemi jsme pochodovali husím pochodem za Rádou Husákovou. Za husí farmou jsme se optali na cestu. Vyhrála silnice před oranicí s ječmenem. Svižným tempem jsme si vyšlapovali do Hořepníka. Strhla se přitom bodláková válka. Za Hořepníkem nás spolknul les. Po cestě jsem překonávali bludné kořeny „přes cestu“, objevili jsme obrovské jahodové plantáže a dokonce nás čekal jeden skalní výstup.

Po příchodu na základnu jsme odpočívali a očekávali příjezd našich zavazadel. Přivezli nám je Honza Mládek a Houbička, dětmi přezdívaný „Bratr Tack“ [čti Tak]. Houbička tu s námi zůstal a staral se nám o potravu. Se stavbou stanů jsme trochu zápasili. Odhalili jsme několik nedostatků: jako, že zip nešel zapnout, nebo v podlážce zela díra větší než je zdrávo. Večer jsme se ohřáli u ohně a popřáli si pěkný sen.

Ve středu se na nás smálo sluníčko. Hráli jsme hry v lese. Po obědě stavěli kluci hráz a bazének s teplejší vodou na nohy, holky se brouzdaly v řece. Když už hrozilo, že se všichni rozmočí, zachránila nás Ráda. Vyslala nás na bojovku a moc mazaně ji vedla poli borůvčí. Hned po bojovce jsme se tam vypravili s hrnečky a kbelíky a neodešli jsme s prázdnou. Večer se obloha zlověstně zatáhla, ale místo krupobití se od lesa přihnala Lucie se svým psem Hurvínkem. Před deštěm jsme se schovali ve srubu. Snažili jsme se vyřešit různé detektivní příběhy. Modrý stan (ten bez zipu) se přestěhoval na palandy. Ostatní se zachumlali do svých spacáků a usínali za bubnování deště.

Ve čtvrtek ráno nám ještě poprchávalo. Snídali jsme rybízový koláč od Lucie. V lese jsme hráli na „Tichošláпка“ a potkali jsme naše sousedy „Javáky“, kterými se místní hvozdy jen hemží. Jeden se mezi nás omylem umístil, a tak se málem ztratil. Po obědě následovala siesta, po které se děti vypravily na bojovku. Večer k nám zavítali Káťa s Kolouchem. Sedli jsme si k táboráku a zazpívali si. Kluci se dali do přesekávání silných klád, které potom oloupali. Kůru nažhavili v ohni, a pak s ní práskali o kládu a vypadalo to jako ohňostroj.

V pátek se nám udělalo pěkně. Zabalili jsme si své saky, naložili je do aut a vyšli jen tak nalehko. Naším cílem byl rybník u Křešína. Šli jsme okolo husí farmy v Radějově, kde mají 3800 housátek, přes Buřenice, tam jsme doplnili zásoby tekutin. Hurvínek byl správný psovod, neustále kontroloval, zda se někdo neztratil. Děti se střídaly, kdo ho povede na vodítku, nebo spíše, kdo bude vlečen. U rybníka jsme si sundali boty, to byla úleva! V lese jsem objevili kouzelný strom „Bonbónovník“, taky vosí hnízdo, když jsme hráli rozdupku. Přijel pro nás Cimrmanův dostavník a odvezl nás do tábora. Tam nastalo velké vítání a vybalování. (Kamča Schäferlingová)